

Volumul de proză scurtă semnat Petre Stoica, cuprinde evocări de locuri dragi, amfiteatrul fiind viața, iar zeii, oamenii care rămân în suflet în lumina amintirilor și a nostalgiei. Lumea mirifică a copilăriei amprentată cu, de toate au aici valoarea unui giuvaer purtat nu la gât, ci în inimă, cu toată

bucuria trăirii, de parcă ar fi fost ieri.

Considerația și admirația autorului, aduc nume și întâmplări, locuri de poveste care i-au marcat existența și ca o bucurie de a ține un jurnal nu tocmai zilnic, își onorează amintirile în bucăți de proză scurtă în care eu citind m-am regăsit. Păstrător în gânduri a detaliilor referitoare la expresii și vorbe, portrete, îmbrăcăminte, trăsături, autorul și-a regizat foarte bine filmul, ca un conducător iscusit al procesului de creație, de data aceasta regatul său reprezentându-l acest volum.

Aici își au locul lor ai lui Opincă ai lui Tudorică navetiștii cu bicicletele lor, Lixandru Boboc, ai lui Rudeanu Caterina, dl. Ion învățătorul, toți cu viața pe care le-a hărăzit-o Dumnezeu, și care au rămas în timp, peste timp, numai cu ceea ce aveau în suflet, și cu bisericile ce păstrau sfinții ascunși în fumul lumânărilor (expresia aparține autorului). Întâmplări cu amintiri pline de blândețe, de delicatețe, hazlii, gingășii, de oameni simpli. Rămâne ca o icoană imaginea preotului cu puterea-i magică de a-ți transmite simțirea că te topești atunci când te mângâie. (Doi frați și o cruce, p. 53)

Doina Bârcă